

slag en Tilføjelse om, at Ægtefællen ikke uden den andens Samtykke kunde pantsætte fast Ejendom, men den Bestemmelse er strøget. Den højtærede Justitsminister omtalte ikke dette gamle Stridsspørgsmaal, maaske i Haab om, at vi havde glemt det, men det har jeg altsaa ikke. Det glædede mig ogsaa at høre, at den ærede Ordfører for Venstre ikke havde glemt det, om end han i Realiteten ikke var blevet klogere siden sidst. Det er særlig Juristerne og specielt Sagførerne, der med en saa pyntelig Begrundelse som Hensynet til Omsættningens Tarv vil lade Manden kunne pantsætte Hus og Hjem uden at spørge Hustruen eller faa hendes Samtykke. Jeg kan ikke se rettere end, at vi fra vor Side maa foretrække i dette Kapitel Hustruens Tarv fremfor den saakaldte Omsættningens Tarv eller Hensynet til de laangivende Institutioner, saa meget mere som Pantsætning af fast Ejendom dog ikke er et Spørgsmaal, der skal afgøres paa et Par Minutter, hvis man da ikke spiller Kort om Hus og Hjem. Paa dette Punkt forbeholder jeg os altsaa vor Stilling i Udvalget. Jeg forstaaer egentlig ikke den Iver, der er hos Mændene, ogsaa Talsmændene for de gode Ægteskaber, for at faa Lov til at pantsætte deres faste Ejendom.

Endnu er der af Bestemmelserne i Kapitel II kun Grund til at omtale § 22, 1ste Stykke, som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) nævnte. Det er noget nyt, idet det her paalægges den, der paastaar, at Hustruen er raadig over en eller anden Del af Fællesboet, at føre Sandsynlighedsbevis derfor. Jeg ser nok den udførlige Begrundelse af denne nye Regel i de tre Kommissionsmedlemmers nye Udkast Side 21—22, der gaar ud fra den naturlige Formodning om Mandens Raadighed og derfor til en vis Grad vil beskytte Mandens Kreditorer. Jeg maa alligevel forbeholde mig at optage ogsaa dette Spørgsmaal til en nærmere Drøftelse i Udvalget for at komme til Klarhed over, om det alligevel ikke er den gamle Adam, der kommer frem her igen.

Kapitel III handler om Gældsansvaret og svarer til det oprindelige Lovforslag, saaledes at Gældsansvaret altsaa deles, og ingen af Ægtefællerne — saaledes som nu Manden — hæfter for den andens Gæld, være sig gennem Kontrakt eller Retsbrud, hvorimod de er solidarisk ansvarlige for Husholdningsskølden med enkelte Lempelser for Hustruens Vedkommende. Der er nogen Uenighed om § 27, men dette Spørgsmaal egner sig

formentlig ogsaa bedst til nærmere Drøftelse i et Udvalg.

I Kapitel IV omhandles Ægtepagter og andre Retshandler mellem Ægtefæller. Den første af disse Bestemmelser, § 29, svarer til § 75 i Folketingets tidligere Affattelse, saavidt jeg kan se, kun at 2det Stykke i den tidligere Affattelse er strøget. Dette 2det Stykke lød: „I øvrigt kan denne Lovs Regler om Forholdet mellem Ægtefæller ikke fraviges ved Aftaler mellem Parterne“, altsaa nærmest en Beskyttelse for Hustruen. I Materialet hersker der den, om jeg saa maa sige, sædvanlige dybe Tavshed om Grunden til, at denne Bestemmelse er strøget, og derfor vil jeg bede den højtærede Justitsminister røbe dels Grunden hertil, dels hvilken Forbindelse der er mellem dette Forsvindingsnummer og den Formulering, som § 30 om Ægtefællernes indbyrdes Forretningforbindelse har faaet. § 30 synes jeg i øvrigt er en lidt stiv juridisk Konsekvens af Lovregelen.

Den interessanteste Bestemmelse i dette Kapitel er i øvrigt § 35, hvorefter praktisk taget en Hustru, der hjælper sin Mand i hans Erhvervsvirksomhed, har Krav paa en rimelig Løn herfor, og altsaa for saa vidt kan blive Mandens Kreditor paa lige Fod med hans andre Kreditorer. Personlig er jeg heldigvis ikke forretningsdrivende og kan derfor tiltræde Forslaget uden synderlig Betænkelse, og selv bortset derfra tror jeg, at hvis man anvender denne Bestemmelse med en vis Forsigtighed, kan den neppe gøre større Fortræd, men paa den anden Side yde Hustruen en vis rimelig Anerkendelse for hendes særlige Arbejde, selv om jeg ikke er blind for de Betragtninger, den ærede Ordfører for Venstre gjorde gældende. Men der er et Omraade til, hvor jeg kunde ønske at sige et Par Ord med Hensyn til § 35. Jeg er lidt bange for, at denne Paragraf kan give Anledning til forskellige Fiksfakserier ved Skatteangivelsen, ved at Manden opfører den Udgift, som han anvender til Løn for Hustruen, til Anerkendelse for hendes Arbejde, som en Driftsudgift i Forretningen, der fradrages hans egen Indtægt, og saa kommer til at glemme at opføre den som en Indtægt, af hvilken han skal betale Skat, ved Udfyldelsen af Selvangivelsen. Jeg tror, vore anerkendte Regler om Indkomst- og Formueskat efter en stærkt stigende Skala vilde tage en Del Skade, hvis disse Fiksfakserier blev mere almindeligt benyttet. Jeg forbeholder mig derfor at forhandle lidt nøjere om denne Paragraf i Udvalget.

Det samme gælder forskellige andre ju-